

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala (przewodniczący)

SSN Tomasz Artymiuk

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

w sprawie skazanego **T. M.**

w przedmiocie wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 17 października 2024 r.

kasacji wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Inowrocławiu

z dnia 15 września 2021 r., sygn. akt II K 428/21

na podstawie art. 537 § 1 i 2 k.p.k.

**uchyla zaskarżony wyrok łączny i przekazuje sprawę do
ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Inowrocławiu.**

Tomasz Artymiuk Dariusz Kala Paweł Wiliński

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 15 września 2021 r., sygn. akt II K 428/21, Sąd Rejonowy w Inowrocławiu, na podstawie art. 81 ust. 2 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom

dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (Dz.U.2020.1086) stosując przepisy w brzmieniu sprzed 24 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na podstawie art. 569 § 1 k.p.k. w zw. z art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k., połączył orzeczone wobec skazanego kary pozbawienia wolności w wyrokach opisanych w pkt. 3 i 5 i wymierzył karę łączną 2 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności. Pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach pozostawił do odrębnego wykonania, zaś na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w pozostałym zakresie.

Wyrok łączny nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 23 września 2021 r.

Kasację od tego orzeczenia wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich, który zaskarżył je w całości na korzyść skazanego i zarzucił:

„rażące naruszenie art. 85 § 2 k.k. (w brzmieniu sprzed 24.06.2020 r.) polegające na połączeniu z racji upływu okresu próby oraz dalszych 6 miesięcy niepodlegającej wykonaniu kary 7 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3-letni okres próby w sprawie Sądu Rejonowego w Inowrocławiu o sygn. VI K 65/13, z karą 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie Sądu Rejonowego w Inowrocławiu o sygn. VI K 79/16, która z powodu odmowy wyrażenia zgody przez Sąd w Amsterdamie, wykonujący ENA Sądu Okręgowego w Bydgoszczy o sygn. III Kop 100/18, na przekazanie ściganego do tej sprawy również nie podlegała wykonaniu, co doprowadziło zarazem do wydania orzeczenia z obrazą art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., stanowiącą bezwzględną przyczynę odwoławczą, przewidzianą w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.”.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Inowrocławiu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Charakter zaistniałego w sprawie uchybienia uprawniał do uwzględnienia kasacji w całości w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Przepis art. 85 § 1 k.k. z daty jego zastosowania przez Sąd Rejonowy stanowił, że: „jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną”.

Przepis art. 85 § 2 k.p.k. przewidywał natomiast, iż: „Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1”.

Jedną z połączonych przez Sąd Rejonowy kar była kara orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 22 kwietnia 2013 r., sygn. akt VI K 65/13 (opisanym w punkcie 3.), której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat tytułem próby. Wyrok ten uprawomocnił się 30 kwietnia 2013 r. Dnia 30 października 2016 r. upłynął zatem termin 6 miesięcy, w którym zgodnie z treścią art. 75 § 4 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w tej dacie) mogło nastąpić zarządzenie wykonania tej kary. Od 31 października 2016 r. przedmiotowa kara przestała być zatem karą podlegającą wykonaniu w rozumieniu art. 85 § 2 k.k. w brzmieniu sprzed 24 czerwca 2020 r.

Drugą z połączonych kar była kara orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 22 grudnia 2016 r., sygn. VI K 79/16, która nie mogła stanowić podstawy kary łącznej. Sąd w Amsterdamie, wykonujący Europejski Nakaz Aresztowania Sądu Okręgowego w Bydgoszczy, sygn. III Kop 100/18, nie wyraził bowiem zgody na przekazanie T.M. do Polski w celu wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie Sądu Rejonowego w Inowrocławiu o sygn. VI K 79/16 (ścigany został przekazany jedynie do spraw Sądu Rejonowego w Inowrocławiu o sygn. VI K 1305/10 oraz VI K 249/14). Treść art. 607e § 1 k.p.k. uniemożliwia ściganie za inne przestępstwa inne niż te, które stanowiły podstawę przekazania (chyba że oskarżony złoży zgodnie z art. 607e § 3 pkt 7 k.p.k. oświadczenie o zrzeczeniu się korzystania z tego prawa, co w przedmiotowej sprawie nie nastąpiło).

Autor kasacji słusznie także zwrócił uwagę, że dokonując postanowieniem z dnia 7 czerwca 2022 r. sprostowania zaskarżonego wyroku poprzez wpisanie „pkt. 4 i 5” zamiast „pkt. 3 i 5”, Sąd Rejonowy nie konwalidował zaistniałych uchybień, w tym trybie nie mógł zresztą dokonywać merytorycznych zmian orzeczenia.

W tym stanie rzeczy należało uchylić zaskarżony wyrok łączny i sprawę T.M. przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Inowrocławiu.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy w Inowrocławiu zbada aktualne warunki do orzeczenia kary łącznej wobec T.M., mając na uwadze powyższe rozważania.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

Tomasz Artymiuk

Dariusz Kala

Paweł Wiliński

WB

[ms]